

IN MEMORIAM van ZUSTER LUCIA MARIE Glissenaar. Zoals voorgelezen door Witte Zuster Tiny Hölscher op haar uitvaart op 15 november 2019 in Etten-Leur.

Na een lang en toegewijd leven is onze zuster Lucia Marie gelukkig in het bijzijn van Zr. Ancilla, in de nacht van maandag 11 november, toch nog onverwachts heel rustig van ons heengegaan. Zaterdagavond had ze me nog gebeld dat ze zo'n mooie retraite had gehad.

Als laatste Witte Zuster die vandaag van hier wordt uitgedragen, komt er een einde aan onze aanwezigheid hier in Etten Leur. Met grote dankbaarheid gedenken wij de liefdevolle zorg die een dertigtal van onze zusters hebben ontvangen, nadat in 1987 de eerste zusters die hier zijn komen wonen: Zrs Cato van Mechelen, Marie Krielaars, Jeanette Smoor en Maria Verdurmen. Dankbaar voor 41 jaren gezamenlijk gemeenschapsleven met de zusters Franciscanessen. Zuster Lucia werd geboren in Willeskop op 14 december 1926 in een arbeidersgezin van 4 broers en 2 zussen. Ze vertelt ons dat ze een fijne jeugd heeft gehad en met haar oudste broer veel hielp in het werk thuis. "Moeder heeft ons een groot Godsvertrouwen in de Voorzienigheid bij gebracht", schrijft ze. Zij volgde de lagere school en daarna bekwaamde ze zich als coupeuse, wat haar later heel goed van pas is gekomen.

Op 24-jarige leeftijd voelde zij zich geroepen tot het kloosterleven. "De Heer leidde mij naar de Witte Zusters", schrijft zij en in 1950 begon zij haar postulaat in Maarn. Na het noviciaat, legde zij in 1952 de eerste geloften af, deze keer in de parochiekerk van Esch vanwege de bouw van de nieuwe kapel in Sancta Monica. Zij vertrok naar ons moederhuis in Birmandreis, in Noord-Afrika, voor een jaar van verdere vorming, allemaal in het Frans wat wel moeilijk was voor haar. Aan het eind van dit jaar ging ze via Marseille regelrecht door naar Mwanza in Tanzania. Ze deed veel moeite om het Engels en Ki Swahili te leren en ondanks dat ze er moeite mee had, was ze niet bang om het te praten en probeerde ze het te leren met huisbezoek. Ze was heel graag gezien bij de vrouwen, ze bezocht veel gezinnen. Ze gaf naailes op de lagere school en ook aan groepjes meisjes en vrouwen. Ongelooflijk zulk keurig werk als ze maakte. "Lucia Marie was een zeer toegewijde en hardwerkende zuster. En hield veel van de Congregatie en van Afrika", zo getuigt een medezuster.

Na twee jaar werd ze gevraagd om voor drie maanden te gaan helpen in de grote gemeenschap van Sumwe, maar uiteindelijk werd het 8 jaar. Ze had gehoopt verder te kunnen gaan met het geven van nailessen, maar het werd koken. Belast met overzicht van keuken en tuin, was ze bezorgd of er voldoende en goed voedsel was voor de zusters. Lucia was ook vaak belast met toezicht op de huiselijke taken van het personeel. Ze legde zich ook toe op het Kisekuma, de

lokale taal. Wekelijks ging ze op huisbezoek, voor haar het hoogtepunt van de week en was ze twee middagen te vinden op de zalen van de tb-patiënten. “De Afrikanen waren me heel behulpzaam om hun taal te leren en daarvoor was ik hen dankbaar”, schrijft ze. “Maar ondanks dat dit een hele moeilijke periode voor me was”, zegt ze, “heeft de Heer me door alles heen vastgehouden. Hij liet me gedurende de retraite in 1959 voelen hoe ik door Hem bemind werd”.

Na ruim tien jaar kwam zij op verlof naar Nederland. Eind 1963 werd zij benoemd voor Sterksel waar ze belast werd met de keuken. Ze was er heel gelukkig en had ook veel contacten met medebewoners van het dorp. Deze contacten waren heel prettig, want de laatste jaren ging zij elk jaar bij vrienden van daar op vakantie en werd volgens haar erg verwend. “In Sterksel”, schrijft zij, “heb ik genoten van de liefde die ik daar ontving en kon geven”.

In 1966 vertrok zij naar de gemeenschap van Santpoort, die de zorg had voor het College van de Witte Paters aldaar. Na twee jaar mocht zij tot haar grote vreugde weer terug naar Ndala. Ze had veel contact met de vrouwen thuis en in een buitenpost, waar zij hen leerde om te gaan met vroeggeboren baby's en breien en naaien voor hun kindjes. Een medezuster vertelt hoe zij Lucia Marie heeft ervaren: als een zeer trouwe ziel in haar gebed en in haar werk. In Ndala zorgde zij voor de keuken, wasserij, de tuin en s' middags ging zij naar de vrouwen om les te geven in breien en naaien. Ze hield kippen, teelde eigen groenten en heeft ook jaren de was voor de paters verzorgd. Ze was goed voor de mensen en haar mannelijke hulp in de keuken. “We hadden een lage mapera boom vlak bij de keuken. Als ze bijna rijp waren, gebruikte zij katoenen zakjes, die deed ze er omheen om te voorkomen dat de vogels ze opaten. Ik kan je zeggen dat we heerlijke mapera (guaves) aten”. In Ndala is Lucia Marie heel gelukkig geweest.

In 1975 deed zij in Frascati haar derde jaar met een dertig daagse retraite. Dit was voor haar een ommekeer van 'DOEN NAAR ZIJN'. Hierna keerde zij weer terug naar Ndala. Na de 14 gelukkige jaren in Ndala, werd ze benoemd voor Usongo voor hetzelfde werk. In 1991 kwam ze terug naar Nederland, na bijna veertig jaar Afrika. Haar laatste verlof in Nederland eindigde met een grote teleurstelling. Zij had een retourticket en dacht weer terug te gaan, toen er plotseling bericht kwam om niet terug te keren maar in Nederland te blijven. Dat jaar kon zij gelukkig de Heroriëntatie cursus volgen in Schotland, die haar hielp “veel te verwerken” zoals ze zelf zegt, waarna ze weer in Sterksel ging wonen. Hier kon ze genieten van de natuur, fietsen, bakken, tuinieren en bezoek aan zieke bejaarden.

Na een fietsongeluk is ze in 1998 in Etten-Leur gekomen bij de Zusters Franciscanessen, waar ze het altijd zeer naar haar zin heeft gehad. Ze voelde zich helemaal thuis en verlangde er te mogen blijven. Ook daar heeft zij zich dienstbaar gemaakt waar ze maar kon en een helpende hand toe te reiken aan diegenen die het nodig hadden, zoals helpen met eten en rolstoelvervoer.

Lucia Marie was een godsvruchtige vrouw, die erg hield van buiten zijn. Voor zichzelf had ze niet veel nodig, ze was eenvoudig en tevreden met wat ze had. Ze hield veel van Afrika en haar Congregatie en las alles wat haar hierover werd toegestuurd. Ze is nog heel lang blijven fietsen totdat het na een val niet meer ging. Ze hield zichzelf bezig met breiwerk om het naar arme landen te sturen en had het liefst wol voor haar verjaardag. Haar lichamelijke conditie ging afgelopen jaren achteruit, maar ze heeft haar leven tot het einde toe beleefd.

Tegen het einde schrijft Lucia: "Ik zie zo, dat de Heer alles leidt. Hier in de rust is het goed bij de Heer te verwijlen. Ik bid dat de Heer Afrika mag zegenen en dat het werk eens begonnen, mag worden voltooid. Moge de Heer me blijven begeleiden tot Hij mij tot zich roept". Ze is dan ook op de gezegende leeftijd van 92 jaar overleden, begeleid door haar rotsvaste vertrouwen in de Heer. Onze oprechte dank gaat naar alle verzorgsters van Avoord en San Francesco en allen die haar met veel liefde hebben verzorgd en begeleid. Speciale dank aan Anneke Oomen die haar hielp en regelmatig bezocht. We missen in Lucia Marie een zorgzame en lieve zuster. Lieve Lucia Marie, dat je mag rusten in de Eeuwige Vrede bij de Heer. Amen.